

yderligere skulde Aktionærerne saa betale 10 pCt. af det Udbytte, de fik udbetalt. Dette var allerede et betydeligt Indgreb i Selskabernes Fortjeneste og i deres Mulighed for at kunne konsolidere sig og for at kunne bygge nye Skibe, som mange af vore Selskaber trængte haardt til. Men herover klagede Skibsfartens Mænd ikke, for de var rede til paa samme Fod som de øvrige Erhverv i Landet at bære de Byrder, som Rigsdagen maatte paalægge dem til Afholdelse af de ekstraordinære Udgifter, som Følgerne af Krigen foraarsagede Landet. Imidlertid havde der allerede fundet Forhandling Sted mellem Rederne og Regeringen og mellem Rederne og Kommissionen af 14. August 1914 om Transport hertil af Varer, som Landet trængte til, og Skibsrederne havde straks i Begyndelsen af 1915 tilbudt Regeringen at ville være behjælpelige med at skaffe billigere Fragter for det Korn, Foderstoffer og Kul, som Regeringen behøvede, indenfor de Grænser, hvor Selskaberne selv kunde transportere, og de tilbød ogsaa at være behjælpelige med at bringe det Korn hjem, som Regeringen havde købt, og som laa i Rusland eller Sibirien, men Kornet kom aldrig frem til nogen Afskibningshavn, saa Skibsredernes Tilbud kunde ikke benyttes i den Sag, saaledes som det kunde have været i den anden. Hvor dette Korn fra Rusland og Sibirien nu er blevet af, ved jeg ikke; det er solgt, siger man, vistnok med ret betydeligt Tab, naar man tager Hensyn til, at den nuværende Kurs paa Rubler er 40 pCt. under, hvad den var ved Krigens Udbrud. Men dette Spørgsmaal ligger ikke for nu.

Det er rigtigt, hvad den højtærede Minister sagde, at Fragterne stadig steg paa Verdensmarkedet. Grundene dertil var, dels at Centralmagterne og til Dels ogsaa Rusland maatte holde deres Skibe i Havn, dels at de krigsførende Magter, i første Linie England, brugte en stor Del af Handelstonnagen til Transporter, dels at en hel Del Skibe blev skudt ned af Torpedoer og Miner, dels at der ikke blev bygget nær saa mange Skibe som før Krigen, og endelig at en Mængde Skibe blev opholdt i urimelig lang Tid omkring i de krigsførende Magters Havne. Dette var Hovedgrundene til den store Stigning i Fragterne paa Verdensmarkedet, medens jo ogsaa andre Grunde greb ind. Rundt om i Landene beskæftigede man sig nu med at søge Midler til at begrænse denne Fragtstigning, og i denne Anledning blev der ogsaa i Göteborg afholdt en Konfe-

rence af Rederne fra de tre nordiske Lande. Det var en meget vidtgaaende Konference, og den søgte at finde Udveje. Men den kom til det Resultat, at den enkelte Reder eller det enkelte Land ikke kunde gøre noget i denne Sag. Det gjaldt her et Spørgsmaal om Tilbud og Efterspørgsel paa Verdensmarkedet, som kun kunde reguleres ved paa en eller anden Maade at øge Tilbudet af Tonnage eller formindske Efterspørgselen, i hvilket den enkelte ikke kunde gribe ind. Den 6. Oktober kom saa Forslaget om Forbud mod Salg af Skibe til Udlandet. Der har været megen Disput om, hvorvidt dette Forbud har Lovhjemmel, og Spørgsmaalet vil antagelig komme for Domstolene. Derefter førtes Forhandling med Prisreguleringskommissionen, som ledte til, at der den 11. November kom Forslag om, at alle danske Skibe kun maatte befordre Varer fra og til Danmark og ikke maatte sejle mellem udenlandske Havne; men da det viste sig, at dette vilde ruinere alle de Ruter paa Udlandet, som Danmark gennem mange Aar havde bygget op, og da England yderligere truede med at ville stoppe Salget af Kul til Skibe, der ikke bragte Ladning til eller fra England, saa opgav man Forslaget. Saa pønsede man paa noget nyt, og den 22. November kom der saa et nyt Forslag, som den højtærede Minister ligeledes omtalte. Det var et Forlangende fra Prisreguleringskommissionen om, at den danske Handelsflaade i Løbet af 6 Maaneder skulde transportere her til Landet 1,600,000 Tons Kul, 400,000 Tons Foderstoffer og eventuelt 50,000 Tons Brødkorn for en Maksimalfragt. Rederne forklarede for Regeringen, at dette var ganske umuligt. Den højtærede Minister udtalte, at dette Forslag var teknisk umuligt, medens Rederne sagde, det var positivt umuligt. Og det lykkedes da ogsaa for Rederne ved uimodsigelige Beviser at overbevise Kommissionen herom.

Saa var der i ganske kort Tid nogen Stilhed. Men den 17. December fremlagde Handelsministeren saa for Rederne sit Forslag om Særbeskatning af Skibenes Bruttoindtægt med en bevægelig Skala, en Skala, som kunde forskydes, som man mente det bedst. Handelsministeren ønskede, at Rederne skulde acceptere dette Forslag, men det kunde de ikke, og det endte da med, at Ministeren afbrød Konferencen. Jeg vil ikke sige, at han truede, men han antydede i hvert Fald paa en indtrængende Maade, at hvis Rederne ikke selv nu vilde fremkomme med et Forslag til en Beskatning af Skibsfartens Brutto-